

BAZAR

Sinä
olet
arvoitus

LEAH MERCER

Sinä olet arvoitus

LEAH MERCER

Sinä
olet
arvoitus

Suomentanut Timo Korppi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Timo Korppi
Englanninkielinen alkuteos *The Puzzle of You*
Copyright © 2019 Marsha Moore
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-209-1

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä kirja on fiktiivinen. Sen nimet, henkilöahmot, organisaatiot, paikat, tapahtumat ja sattumukset ovat joko kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta tai niitä on käytetty fiktiivisesti. Mahdolliset yhtenevyydet oikeisiin henkilöihin, eläviin tai jo kuolleisiin, tai oikeisiin tapahtumiin, ovat puhtaasti yhteensattumia.

ENSIMMÄINEN LUKU

Ensimmäinen asia, joka kantautuu Charlotte McKayn korviin, on kaukaa kuuluva lapsen itku.

Hän voihaikasee, kun voimistuva vaikerrus tunkeutuu läpi sankan usvan, joka edelleen ympäröi hänen aivojaan. Hän toivoo hartaasti, että tuo ikävä ääni lakkaisi... että hän voisi vajota takaisin hiljaisuuden syliin. Mutta parku voimistuu edelleen ja hän yrittää torjua sen tajunnastaan, päästä sitä pakoon, mutta jokin pitelee häntä kuitenkin tiukasti paikallaan.

”Onko siellä kaikki hyvin?”

Lapsen kirkunan sijasta alkaa kuulua äänekästä pauketta. Charlotte pakottaa nyt silmänsä auki. Häntä oksettaa ja tuska lainehtii päässä. Hän nostaa käden otsalleen ja silmät lentävät selälleen, kun hän huomaa sormiinsa tarttuneen verta *Mitä helvettiä?* Hän siristelee silmiään ja yrittää hahmottaa mitä ympärillä näkyy. Pitää saada tilannekuva hallintaan.

Ohjauspyörä. Turvavyö, veltto ja hengetön. Turvavyö, joka kiiltelee kirkkaassa auringonvalossa ja pureutuu kipeästi ihoon, kun hän yrittää liikahtaa istuimella.

Hän on autossa. Kuljettajan istuimella. Vaikuttaa siltä, että on sattunut onnettomuus. *Hyvä Jumala, toivottavasti se ei ole ollut hänen omaa syytään.* Miksi hän on ollut ratissa yleensäkin?

”Hei! Onko kaikki hyvin?”

Ennen kuin hän pystyy edes yrittämään vastaamista, auton ovi lennähtää auki. Hellät kädet irrottavat turvavyön, vetävät

hänet ulos autosta ja vyöttävät hänet tukevalle ja kovalle alustalle. Äänet takovat tiensä hänen tajuntaansa, kysyvät hänen nimeään, asuinpaikkaansa, mihin sattuu ja pystyykö jalkoja liikuttamaan. Mutta kaikki on edelleen kuin usvan peitossa ja vähemmän selkeää. Kysymykset menevät toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos, jäämättä tajuntaan. Hän tuskin ymmärtää sanoja, eikä ainakaan tiedä vastauksia.

Kirkkaan sininen taivas hänen yläpuolellaan tekee tajunnassa tilaa ambulanssin naarmuuntuneelle metallikatolle. Ovet paukkuvat kiinni ja ahtaaseen tilaan ympärillä laskeutuu siunattu hiljaisuus. Kukaan ei kysele tietoja, ei kuulu huutoja... eikä itkua. Charlotte räpyttelee silmäluomiaan ja muistaa nyt lapsen itkun. Onko hän törmännyt toiseen autoon, jossa on ollut matkustajana pieni lapsi? Hän yrittää selkeyttää muistiaan, mutta sen sijaan, että muistaisi mitä on tapahtunut, hän kokee vain tuskan kuuman aallon aivoissaan ja se hautaa kaikki muistikuvat alleen.

Kyyneleet nousevat silmiin. Yksi niistä valuu poskelle. Hän haluaa Davidin. Hän haluaa Davidin tarttuvan häntä kädestä ja kertovan, että kaikki on hyvin. Koskettavan hellästi hänen päätään ja saavan kivun lientymään. Mies on aina ollut saatavilla, kun hän on tarvinnut ja pitänyt pyörät pyörimässä silloinkin, kun hän itse on joutunut raatamaan työssä kellon ympäri. Tai joutuu katoamaan viikoiksi työmatkalle, kun on saatava lyötyä lukkoon joku miljoonasopimus. Hän itse on avioliiton kaksilahkeinen, mutta mies on sen peruskallio, joka pystyy pitämään hänenkin jalkansa maassa.

Muistot heidän äskettäisestä matkastaan Roomaan seuloutuvat nyt selkeinä hänen mielikuviinsa. Hän tarrautuu auringon kultaamiin mielikuviin ja käärii itsensä niihin kuin lapsi lohturäsyyn. Sitruunajäätelö oli niin ihanaa, että sitä he nauttivat kolme tötteröä päivässä. Pizzaa he ahmivat kuin

viimeistä päivää. Oopperassa, jonne hän miehen raahasi, heillä oli paikat niin lähellä näyttämön reunaa, että sopraanon sylki roiskui pisaroina heidän niskaansa aina kun tämä suunsa avasi. Ja se väenkuhina iltayöstä hotellin viereisellä piazzalla... ja seksi sitten. Hyvä Jumala, se *seksi*. Siihen jäätelöön oli varmaan sekoitettu jotakin eliksiiriä, sillä juuri silloin, viiden avioliittovuoden jälkeen, seksi aviomiehen kanssa maistui paremmalta kuin koskaan.

Ambulanssi huojauttaa kadun kulmauksessa, ennen kuin pysähtyy. Ovet avataan ja Charlotte sulkee vaistomaisesti silmänsä valojen häikäistessä ja äänien voimistuessa. Hän kuulee alapuoleltaan työntöparien pyörien kolinan ja vinkunan, kun häntä kuljetetaan pitkin käytävää. Lopulta ollaan perillä ja kuuluu verhonpidikkeiden metallin kilahtelu, kun hänen ympärilleen viritetään näkösuojaa.

”Tervehdys.” Tuo ääni täyttää koko eriön ja saa Charlotten avaaman silmänsä, vaikka tuska jäytää hänen päätään. Naisesta näkyy ensin vain suuret, ruskeat silmät ja kiharainen tumma hiuspehko, kun tämä kumartuu hänen yläpuolelleen. Katse on keskittynyt ja terävä kuten kiireisellä ensiavun traumaalääkärillä kuuluukin... vaikka ei Charlottella olekaan heistä omakohtaisia kokemuksia. Hän ei jaksakaan edes muistaa koska olisi viimeksi ensiapuun joutunut turvautumaan – tai mihinkään sairaalahoitoon. Davidilla on tapana vitsailla, ettei hänen fysiikkansa edes uskaltaisi pettää. Eikä tähän saakka ole pettänytään. Eikä hän antaisi sen pettää nytkään.

”Olen tohtori Bhatt. Voitteko kertoa minulle nimenne ja syntymäaikaanne?”

”Olen Charlotte.” Hän kuuli nyt äänensä narisevan, kuin ei olisi puhunut vuosiin. ”Olen siis Charlotte McKay.” Jokaisen kirjaimen lausuminen oli kuin naulaa olisi isketty päähän. Hetken tuntui siltä, että vatsa heittäisi volttia ja hän antaisi ylen.

”Okei, Charlotte. Tämä selvä.” Charlotte joutuu räpyttelemään luomiaan, kun lääkäri suuntaa tutkimusvalon hänen silmiinsä. ”Olen pahoillani, että jouduit kuljetuksessa makamaan niin kovalla alustalla, mutta sillä haluttiin varmistaa, etteivät selkä ja niska pääse retkahtamaan. Et pystynyt reagoimaan tapahtumapaikalla, joten nyt joudumme ottamaan päästäsi magneettikuvan, jos sopii. Haluamme tarkistaa, ettei kokemasi tärsky aiheuttanut pahempaa aivotärähdystä, niiden turvotusta tai muita pään sisäisiä vammoja.”

”Okei.” Charlotte ei jaksa välittää juuri nyt mitä hänelle ollaan tekemässä. Hän pystyy tuskin ymmärtämään lääkärin selitystä, sillä päässä jyskyttää hirveä kipu. Hän ei muista kokeneensa näin pahaa jysäriä sen jälkeen, kun hän parhaan ystävättärensä Lilyn kanssa oli opiskeluaikoina yliopistolla kumonnut suuren boolimaljallisen jellyvodkaa kerralla. ”Kuulkaahan, voisitteko soittaa miehelleni Davidille? Siis David McKaylle.” Miehen puhelinnumero on kuin kaiverrettu hänen verkkokalvoilleen, joten sen hän luettelee ulkoistista.

”Otamme häneen yhteyttä nyt heti”, tohtori Bhatt lupaa. ”Ja koska olen varma, että asia sinua huolestuttaa, voin vakuuttaa tyttäresi olevan varsin hyvässä kunnossa. Teemme hänelle perusteellisen tarkastuksen, jolla varmistetaan, ettei mitään yllätyksiä ole luvassa. Päälle päin kaikki näyttää kuitenkin olevan reilassa. Ja voin vakuuttaa, että hänellä on keuhkot kuin tulevilla oopperalaulajalla.” Lääkäri hymyilee rauhoittavasti ja taputtaa Charlottea käsivarrelle.

Charlotten on nyt pakko räpytellä silmiään yrittäessään miettiä mitä naislääkäri oli sanonut. *Tytär?*

”Nimeni on Charlotte”, hän pakottautuu sanomaan, vaikka jokainen sana sattuu. Asia on kuitenkin pakko selvittää heti. ”Siis Charlotte McKay. Ja minulla ei...” Vatsaa vääntää ja

sappinestettä nousee kurkkuun, ennen kuin hän pystyy selittämään, että lapsi ei ole hänen.

”Soittakaa miehelleni”, hän saa sanottua. Ja uskoo, että mies jaksaa paremmin selittää asian. Kertoa lääkärille, ettei heillä ole lapsia.

Tohtori Bhatt nyökkää. Viimeinen asia, jonka Charlotte kuulee korvissaan, kun häntä lähdetään kärräämään skannaukseen, on lapsen sydäntä särkevä itku. Lapsi huutaa hysteerisesti äitinsä perään.

Lapsiparka, Charlotte miettii, samalla kun ulinaksi muuttunut itku katoaa jonnekin klinikan sokkeloihin. Missä lapsen äiti onkaan tai kuka hän lienee, Charlotte voi vain toivoa, että tämä on kunnossa, koska lapsi hyvin ilmeisesti tarvitsee häntä kipeästi.

Hän sulkee silmänsä, kun paareja viedään pyörät vinkuen pitkin käytävää.

TOINEN LUKU

”Charlotte. *Charlotte*. Herran tähden, oletko kunnossa?”

Charlotte pakottaa silmänsä auki. Davidin äänen kuuleminen on helpotus, samettia sielulle. Mies on vihdoinkin ehtinyt paikalle. Oli ollut todella yksinäinen olo, kun piti jonottaa skannaukseen. Hän saattoi silloin vain tuijottaa kattoon, tuntea kivun takovan päässään ja kylmän hiipivän pitkin paljaita käsivarsia, kunnes jokainen millimetri vartalosta tärisi vilusta.

David on nyt siinä ja tarttuu käteensä, ja lämpö leviää jääkylmiin sormiin. Miehen ääni paljastaa, että hän on järkyttynyt, mutta yrittää pysytellä tyynenä. Kyyneleet kohoavat taas silmiin.

”David.” Huulet tuntuvat kuivilta ja rohtuneilta. Mutta pelkkä miehen nimen kuiskaaminen saa levottoman mielen rauhoittumaan. Miehellä on luontainen taito rauhoittaa ja purkaa niitä jännitteitä, jotka kuristavat häntä murtumispisteeseen saakka. David on ainoa ihminen, jolle hänen ei tarvitse todistella mitään. Mies, joka rakastaa häntä sellaisena kuin hän on, työhölymeineen kaikkineen. Mies saattaa toki toivoa, että hän osaisi jarrutella hieman, mutta ei hän ole koskaan yrittänyt tilannetta muuttaa... tai häntä.

Hän tarttuu nyt miehen käteen, kääntää katseensa tämän kasvoihin ja hymyilee. Jesus sentään, kuinka *kamalalta* hän näyttää. Ikään kuin huolet olisivat yhtäkkiä vanhentaneet miestä vuosikaupalla. Iho silmien alla on vajonnut poimuille,

kulmakarvat ovat pahemmassa epäjärjestyksessä kuin tavallista, hiuksetkin ovat pörrössä ja epäsiistit, vaikka ne yleensä ovat niin siistit. Charlotte yrittää pistää korvan taakse sen ajatuksen, että mies on raahattava jo tulevana viikonloppuna kotikadun naurettavan kalliiseen parturiliikkeeseen. Vaikka siellä parran ajo ja hiusten trimmaus maksavat niin paljon, että siihen kuluisi pienen valtion vuosibudjetti. Mutta David on totisesti sen ansainnut.

”Lääkäri sanoi, että olit tajuton etkä reagoinut elvytykseen, kun ensihoitajat ehtivät paikalle. Ovat kertoneet, että joutuivat auttamaan sinut ulos autosta.” Davidin sormet harovat hiuksia ja kasvoilla on tuskainen ilme. ”Olen niin pahoillani, Char. Olen pahoillani, etten kertonut aikaisemmin. Minä vain en... oma vikanihan se oli... En tajunnut, että sinä halusit... ei tullut mieleenikään...”

”Kaikki hyvin”, Charlotte keskeyttää, jaksamatta kestää miehen ääneen ilmestynyttä itsesyytöstä. Hän ei ole nähnyt miestä noin huolissaan sen jälkeen, kun tämän äiti soitti ja kertoi saaneena sydänkohtauksen. Joskin kyse oli lopulta siitä, että lounaalla nautitut cocktailit olivat aiheuttaneet tälle pahan närästyksen. ”*Olen ihan kunnossa.*”

Hän ei käsittänyt itsekään miksi mies pyyteli anteeksi, mutta ei se voinut olla mitään haudanvakavaa. Kaikissa elämän suurissa päätöksissä ja asioissa he olivat aina olleet täysin yksituumaisia. Hän puristaa nyt miehen kättä ja tuntee, että tämän vihkisormuksen reuna pureutuu hänen ihoonsa. Kuten niin usein sen jälkeen, kun hän oli pujottanut sormuksen miehensä sormeen viisi vuotta sitten Kensington Gardensin talvipuutarhassa pidetyissä upeissa häissä. Charlotte oli koko ikänsä vannonut, että kun menee naimisiin, hän tekee sen tyylillä. Ja vaikka häihin paloivat kaikki hänen säästönsä, hän teki kuten oli luvannut.

Okei, kymmenen hengen orkesteri, karikatyyritaiteilija, ja vanhaan kaksikerrosbussiin sisustettu cocktailbaari saattoivat olla *lieviä* ylilyöntejä, samoin se paikalle hankittu kuumailmapallo, joka oli Lilyn idea. David oli rakastanut ihan kaikkea, kuten hän oli osannut arvatakin. Ja kaikilla oli ollut ensiluokkaisen hauskaa. Jos nainen ei nostaisi hääpäivänä rakastamaansa miestä jalustalle, milloin sitten? Eikä hänellä sen enempää kuin Davidillakaan ollut muita tärkeämpiä menoja tiedossa. Heillä oli molemmilla erinomainen palkka ja pieni mutta yllellinen yhden makuuhuoneen asunto idylliseltä King's Roadilta Chelseasta. Vaikka kaksiossa ei ollut tilaa edes niin suurelle ruokapöydälle, että se ääreen olisi vieraita saanut mahdutettua, asunto oli heidän kahden tarpeisiinsa riittävä. Joskus ehkä tulisi eteen tilanne, että tarvittiin ja haluttiin suurempi, mutta nyt ja lähitulevaisuudessa paikka oli heille täydellinen. Sen lisäksi häntä viehätti enemmän ajatus romanttisista lomamatkoista kuin sijoittamisesta kiinteistöomaisuuteen.

”Than järkyttävä päänsärky, mutta sen päälle ei sen kummempaa. Kyllä tätä tästä.” Hän yrittää kääntyä katsomaan miestä, mutta niskatuki naulitsee pään paikoilleen. ”Viimeistään kun päästävät minut täältä kotiin, kaikki on hyvin.” Hän vetää ilmaa keuhkoihinsa niin, että kuuluu värisevä ääni ja David hymyilee. Miehen kasvot ovat kuitenkin edelleen jännittyneet ja kalpeat.

”Yritähän nyt levätä ja ottaa rennosti”, David sanoo, vaikka tietää itse olevansa kaikkea muuta kuin rentoutunut. Jokin hänessä vaikuttaa... *olevan raiteiltaan*. Charlotte ei oikein osaa päätellä mistä on kyse. *Ehkä hänkin on saanut sbokin*, hän miettii mielessään. *Ei ole ihan jokapäiväinen juttu, että vaimo joutuu pahaan auto-onnettomuuteen.*

”Ymmärrähän minä, että olet huolestunut”, mies jatkaa, ”mutta Anabelle on nyt äitini hoivissa ja hänellä on kaikki hyvin.”

Miehen sormi nostaa hiuskiehkuran syrjään hänen otsaltaan. Charlotte säpsähtää hieman, kun muutama hius onkin kuivunut kiinni päävammasta valuneeseen vereen. Kuka hitto on Anabelle? Ja miksi hänen pitäisi miettiä Davidin äitiä? Hän yrittää leipoa miehensä sanoista järjellisen kokonaisuuden, mutta yrityskin ajatella sattuu päähän niin hemmetisti.

”No, kohta me saamme kuulla mitä skannaus kertoo”, David huokaa. ”Lääkäri sanoo, että ellei sinä näy mitään erikoista niin pääset kotiin toipumaan.” Mies pudistelee päätään ennen kuin jatkaa. ”Sinulla oli onnea, ettei sillä sinuun törmänneellä tyypillä ollut vauhtia juuri enempää kuin sinullakaan. Poliisi kertoi, että mies ajoi liikennevaloissa päin punaista ja törmäsi suoraan autosi kylkeen. Sivuttainen turvatyyny puski sinut lauetessaan päin tuulilasia, josta sinulle aiheutuivat nuo päävammat. Kyllä minua on mietityttänyt, kuinka paljon pahemminkin olisi voinut käydä...” Davidin olkapäät lysähtävät alaspäin samalla kun hän pyörittelee päätään. Häneltä niin tuttu ja turvallinen liike, joka lohduttaa aina.

Niinkö sinä sitten kävi. Charlotte yrittää poimia muistikuvia esiin, mutta kaikki onnettomuuteen liittyvä on edelleen kuin sumuverhon takana. Toisen auton kuljettajan mainitseminen tuo taas mieleen lapsen itkun. Mutta ennen kuin hän ehtii kysyä joko lapsi on löytänyt äitinsä, Davidin puhelin soi.

Hän kaivaa luurin taskustaan ja tarkistaa. ”Se on äiti”, hän henkäisee nähtyään kuka soittaa. ”Tähän varmaan on pakko vastata.” Anoppi tietenkin. Kenelle muulle Davidin muka olisi pakko vasta, vaikka on vaimonsa vierellä ensiavussa, jossa tämä makaa edelleen paareilla. Charlotten silmät pyörähtävät ja kasvoilla häivähtää kipu ja niinkin pieni liike saa aikaan tunteen, kuin joku iskisi jäähakulla keskelle päätä. Hän ei jaksa muistaa kuinka monesti on pyytänyt Davidia päästämään äitinsä Miriamin soitot vastaajaan. David on jättänyt

toiveet huomiotta, aivan kuin haluaisi viestittää, että siitä aiheesta on turha puhua. Ainoa kerta, kun hän antaa äitinsä soittojen mennä puhelinvastaajaan on silloin, kun rakastelee vaimonsa kanssa. No tietysti siinä oli yksi hyvä syy lisää rakastella mahdollisimman usein – sen suhteen heillä ei muutenkaan pihdattu. Silmät kiinni hän kuuntelee kuinka David päivittää asioita äitinsä kanssa ja kertoo mitä Charlotte-vaimolle kuuluu. Ääni häipyi jonnekin taustalle samalla kun päänsärky äityi niin pahaksi, että se turruttaa muut aistit.

”Anabelle haluaa jutella meille”, mies kuiskaa ja ojentaa kättään koskettaakseen Charlotten käsivartta. Hän avaa silmänsä ja tuo nimi saa hänen silmänsä räpsymään levottomasti, ikään kuin hän yrittäisi kaivaa muististaan jotakin siihen liittyvää. *Anabelle. Anabelle.* Ei kuulosta tutulta, mutta nimi-muisti ei ole ollut koskaan hänen vahvoja puoliaan. Kuitenkin jo Davidin ilme kertoo, että kyseessä on joku hyvin tärkeä henkilö.

Onko Miriam vihdoinkin ottanut itselleen lesborakastajattaren, josta on tullut Charlottelle ja Davidille jonkinlainen sisäpiirivitsi? Charlotten huulet liikahtavat vaikka päähän koskee armottomasti. Miriamilla ei ole ollut miestä sen koommin, kun Davidin isä häipyi vaimonsa elämästä vuosia sitten. Charlotte onkin jo ehtinyt kiusoitella anoppiaan siitä, että ehkä tämä varttuneemmalla iällä vaihtaakin suuntautumistaan.

Ei, kyllä hän sen muistaisi, jos niin olisi päässyt käymään. Jessus sentään, se olisi ehdottomasti vuoden paras juttu. Ainakin se voisi edesauttaa sitä, ettei Miriam koko ajan patistelisi häntä hankkimaan lapsia. Jos hän joutuisi vielä kerrankin selittämään miksi siihen ei ollut sopiva hetki, häneltä menisi lopullisesti kuppi nurin. Onneksi David ei ole siinä asiassa ryhtynyt veisaamaan äitinsä kanssa samaa virttä, ainakaan vielä.

”Okei, Anabelle”, David sanoo puhelimeen ja kääntää sen kaiuttimelle. ”Äiti kuulee sinua nyt.”

”Äiti!” lapsen ääni pirskahtaa kuuluville. ”Miksi sinä olet vielä siellä sairaalassa? Koska sinä pääset kotiin?”

Äiti? Mitä ihmettä...? Charlotten katse nauliutuu Davidin kasvoihin, ikään kuin rukoillen, että noista tutuista piirteistä löytyisi järkevä selitys sille mitä oli meneillään. Onko tuo mies tullut hulluksi? Vai onko hän itse pudonnut jonnekin rinnakkaistodellisuuteen? Sillä tässä elämässä hän ja David eivät vielä ole edes yrittäneet lapsen tekemistä, vaikka on hän toki pannut merkille miehen kaipaavan katseen aina, kun kohdalle on osunut jotakin vauvoihin liittyvää. David on ainoa hänen tietämänsä mies, joka liikuttuu television vaippamainoksista. Ja joskus miehen mairea ilme pakottaa hänet kiinnittämään huomionsa jonnekin muualle.

Kuten useimmat pariskunnat, hekin olivat leikkineet ajatusleikkiä siitä miltä heidän lapsensa tulisi näyttämään. Kuitenkin koko lapsen hankkimiskysymys oli jäänyt enemmän teoreettisen pohdinnan asteelle... ja mukavaksi jälkipohdinnaksi rakastelun päälle. David oli kyllä kiillotellut haavekuvaa siitä, kuinka hän voisi olla hyvin etätöissä ja samalla koti-isä, jonka eteen hän olisi valmis vaihtamaan ammattinsa ja asemansa vakuutusbisneksessä johonkin sopivampaan. Charlotte oli nauraen ja syyllisyyttä tuntematta valanut öljyä laineille sanomalla, ettei kannata hosua koti-isäksi jäämisen kanssa, koska odotuksesta voisi tulla yllättävän pitkä. Ei David kuitenkaan häntä painostanut, mutta ei se myöskään poistanut sitä tosiasiaa, että mies selvästi halusi olla jonakin päivänä lapsiperheen isä. Ehkä ollakseen se isä, jota hänen oma isänsä ei koskaan ollut hänelle. No, ehkä Charlotte oli sellaiseen itsekin valmis, jonakin päivänä. Ehkä.

Mutta ei juuri nyt.

”David”, hän kuiskasi vaimeasti ja yritti saada aivojensa puhekeskuksen muotoilemaan edes yhden järkevän kysymyksen. Esimerkiksi sen, *kumpi* heistä oli saanut tärskyn päähänsä. Mies kuitenkin nyökkäili hänelle rohkaisevasti, aivan kuin olisi ihan tavallinen juttu, että jostakin pöllähti esiin aavelapsi, joka halusi jutella aaveäitinsä kanssa – jonka pitäisi vielä tuntea tuon lapsen ääni. Jostakin sielun syövereistä alkoi pirskahdella esiin hysteerisen ilon pieniä pipanoita korostamaan tuota mielettömyyttä.

David tarjosi edelleen puhelinta hänelle, samalla kun miehen otsalle alkoi nousta yhä syvempiä juonteita. ”Kuule, Anabelle. Äiti ei voi juuri nyt oikein hyvin”, hän sitten luovutti, kun tajusi ettei minusta vielä ollut puhujaksi. ”Hän lähettää sinulle rakkaat terveiset ja tosi ison halin. Ja sitten...”

”Sir, täällä ei saa puhua puhelimeen”, ilmoitti sairaanhoitaja, joka kurkisti huoneeseen. Tällä oli moittiva ilme kasvoillaan, joita kehystivät teräksenharmaat, lyhyeksi leikatut hiukset.

David kavahti. ”Olen pahoillani, en tiennyt.” Charlottea hymyilytti miehen poikaviikarimainen käytös ja punastuminen kiinni jäämisestä. Hän tiesi tietenkin, että puhelimet oli pidettävä täällä suljettuina ja nyt hän käyttäytyi kuin koulussa luntaamisesta kärehtänyt pikkupoika. Erikoista käytöstä miehelle, joka oli yleensä sääntöjen suhteen pilkun tarkka, päinvastoin kuin sääntöjä mielellään joustavasti ja mielensä mukaan tulkitseva vaimonsa. ”Käyn lopettelemassa puhelun tuolla ulkona”, hän henkäisee. ”Palaan ihan kohta.”

Mies kiirehtii ulos huoneesta ja Charlotte seuraa katseellaan, kuinka hän loittonee. Päässä pyörii yhä syvempi epä-tietoisuus. Totta, että hän oli saanut kova iskun päähänsä. Oikein kovan tällin, jos kivun määrästä jotakin saattoi päätellä. Mutta... *tytär?*

Charlotte huokaa syvään, kun lapsen ääni edelleen soi hänen korvissaan. *Äiti*. Ihan hullua. Ei mitenkään mahdollista. Ja kuitenkin... Häntä alkaa kylmätä, kun mieleen palautui se minkä hoitava ensiapulääkäri oli kuvitellut itsestään selväksi. Siis, että jossakin oli itkevä lapsi, joka kuului hänelle. Koko onnettomuus jälkiseurauksineen oli edelleen kuin sumuverhon peitossa. Oliko mahdollista, että se itku kantautui hänen autostaan? Oliko takapenkillä oikeasti ollut pikkulapsi, kun törmäys tapahtui?

Ja oliko mahdollista, että se lapsi kuului *hänelle*?

Paniikki pyrki koko ajan jostakin hänen sisimmästään pinnalle ja tuntui siltä, että nyt jos koskaan pitäisi pystyä keskittymään. Päästä päästä raastavan kivun yli ja ohi, yrittää muistaa oliko jossakin muistin lokeroissa mitään tiedon jyväsiäkään raskaudesta ja lapsen saamisesta tai mistään siihen liittyvästä. Häneltä pääsi pakonomainen tuhadus, kun hän tajusi, ettei *tiennyt* mitään mistään siihen liittyvästäkään.

Tähän täytyy löytyä jokin järjellinen selitys, hän mietti. Jossakin oli nyt jokin ammottava aukko. Ehkä koko Davidin kanssa käyty keskustelukaan ei ollut todellinen. Se *tuntui* todelta, mutta entä jos isku päähän sekoitti sen hetkellisesti? Ehkä se aiheutti hänelle aistiharhan? Tai ehkä...

”No niin, päästänne otetuissa skannauksissa ei näkynyt mitään hälyttävää”, paikalle ilmaantunut hoitaja ilmoitti. ”Voitte varovasti laskeutua paareilta. Siellä ei varmaankaan ole ollut mukavaa maata.”

”Hieno juttu.” Helpotuksen huokaus kulki läpi koko ruumiin, kun nyt näytti siltä, ettei mitään pysyviä ja vakavia vammoja löytynyt. Ehkä koko äskeinen outo näytelmä oli vain aivojen tapa purkaa painolastia. Samalla lailla kuin selittyivät monet töihin liittyvät öiset painajaiset stressaavan päivän jälkeen... Hoitaja päästää irti parien kiinnityssiteet ja Charlotte

nousee istumaan, liikuttelee jalkojaan ja käsiään. Edelleen joka paikkaan koskee, kuin hän olisi pudonnut sementtimyllyn pyörivään kitaan.

”Nyt sitten joku tarkistaa tuon päässä olevan haavan”, hoitaja sanoo ja kurkistaa hiusten sekaan. ”Näyttäisi siltä, että kyllä tässä tikkejä tarvitaan. Istukaa hetkinen paikallanne, niin katsotaan.”

”Okei”, Charlotte myöntää asiaa sen enempää pohtimatta. Jos tästä pääsee muutamilla tikeillä, hänellä on käynyt parempi kuin hyvä tuuri. Ehkä voisi ajatella jo huomenna töihin paluuta. Siellä olisi odottamassa hyvin tärkeä tarjous, joka hänen pitäisi viimeistellä.

Mutta minne ihmeeseen mies nyt katosi? Olisi pakko jutella hänen kanssaan ja saada selvitettyä se täysin järjenvastainen höpinä, että hänellä muka oli tytär. Ajatuskin saa hänen pudistelevaan päätään. Anabelle. Ei, tämän pitää olla kuvittelua, sillä ei hän olisi ikinä antanut lapselle niin hassua ja sievistelevää nimeä.

Mistähän voisi saada vähän vettä? Siitä maksaisin nyt vaikka mitä. Charlotte pudottaa jalkansa varovasti lähemmäs lattia, mutta tämä pienikin liike saa maailman pyörimään hänen silmissään ja pahoinvointikohtaus alkaa saman tien. Kipu päässä kipinöi silmissä saakka, mutta jollakin tavalla hän saa horjuttua huoneen pesualtaan ääreen. Koska näkyvillä ei ole lasia tai edes paperimukia, hän kauhoo vettä suuhunsa kämmenkuppinsa kautta. Kylmä vesi saa hänet henkäisemään tyytyväisesti. Hän pirskottelee vettä myös kasvoilleen, oikaisee selkensä ja vilkaisee altaan päälle kiinnitettyyn peiliin.

Kasvot peilikuvassa ovat hänen omansa, mutta... eivät kuitenkaan. On kuin katsoisi huvipuiston vääristävään peiliin. Leikkaukseltaan teräväreunainen, musta ja huippumuodikas hiustyylillä on poissa ja sen tilalla näkyy pehmeämpi, kerroksittain

leikattu pähkinänruskea kampaus, jossa hiukset laskeutuvat pehmeästi olkapäille. Hän nojautuu nyt lähemmäs peiliä ja sydämen syke pyrkii samaan rytmiin päässä takovan kivun kanssa. Kuvassa hän näyttää niin väsyneeltä: ihoon on ilmentynyt juovia, jotka risteilevät silmien ja suun ympärillä. Noita uurteita hän ei ole nähnyt ikinä ennen.

Mitä hittoa tämä tarkoittaa? Ei voi olla mahdollista, että hän olisi hukannut muististaan enempää kuin muutaman tunnin, vai onko sittenkin? Kallokuvauksen mukaan kaikki oli kunnossa.

Charlotte sulkee silmänsä ja tarrautuu käsillään altaan reunaan. Yksi ääni hänen päässään ylittää kaikki muut: Äiti. Äiti. Äiti.

Ei. Hän pudistaa päätään. Sen vielä ymmärtää, että joku uusi hiustyyli lipsahtaa mielestä tai vanhenemisen merkit iholla kätketään isojen aurinkolasien ja meikkivoiteen alle. Mutta ei voi olla todellista, että hän olisi unohtanut lapsen... *oman* lapsensa. Sellainen ihmissuhde ei ole unohdettavissa, ei vaikka päähän osuisi kuinka kova isku hyvänsä.

Käsi laskeutuu sivelemään vatsaa. Sormet ponnahtavat irti iholta kuin ne olisivat osuneet kuumalle liedelle. Eihän tämä ole se litteä vatsa, josta hän on niin ylpeä. Se, jota hän on vaalinut juoksemalla joka ilta 10 kilometrin lenkin – enemmänkin silloin kun on treenannut maratonille. Siitä on tullut pehmeä ja tyynymäinen, rasvainen pelastusrenkas heti navan alla. Hän pakottaa itsensä vetämään syvään henkeä, sisään ja ulos, samalla kun ajatukset yrittävät etsiä tietään hänen hitaita tanssivissa aivoissaan. Ehkä tämä on vain turvotusta. Ehkä tuli syötyä ylipunsa lounas, liiallinen leipä usein aiheuttaa hänelle puhkua. Ehkä...

Taas keuhkot täyteen ilmaa ja askel peilistä pois päin. Kädet tärisevät, kun hän tarttuu kirkkaan punaiseen villatakkiin,

jota ei tunnista omakseen. Kurkistus alemmas paljastaa – kauhistus sentään – *jegginsit*. Farkkukankaiset legginsit joustovyötäröineen kaikkineen. Vyötärökin on runsaampi kuin mitä sen kuului hänen muistinsa mukaan olla, mutta ei siinä ollut selviä jälkiä... Käsi pakottaa vyötärönauhaa alaspäin ja paljastaa alavatsan poikki kulkevan ohuen viivan. Mistä on kyse? Sehän näyttää aivan arvelta, mutta eihän hän ole...

Jumalan tähden. Hän vajoaa lattialle samalla kun tietoisuus alkaa kaivautua pinnalle. Se on arpi. Se on ilmiselvä keisari-leikkauksen arpi. Samanlainen, jota yksi hänen ystävättäristään ylpeänä esitteli aivan äskettäin. Charlotte muistaa kuinka häntä puistatti silloin ajatuskin siitä, että häneltä revittäisiin vauva kehosta leikkaushaavan kautta.

Ja tässä sitä nyt oltiin. Hän on saanut lapsen juuri tuolla tavalla. Lapsen, jota ei edes muista. Varsin pienen, jos äänestä saattoi päätellä. Hän on siis äiti kaikesta huolimatta. Mutta mitään siihen liittyvää hän ei pysty muistamaan. Eikä hän muista koskaan sellaista elämää edes *halunneensa*.

Voihan vittu.

Riipaiseva romaani elämän merkityksellisimmistä valinnoista

Auto-onnettomuudessa päänsä vakavasti loukannut Charlotte McKay on menettänyt muistinsa. Hänen viimeinen muistikuvansa on Rooman-lomasta miehensä Davidin kanssa – neljä vuotta aiemmin. Kun Charlotte saa kuulla olevansa kolmivuotiaan tyttölapsen äiti, hän järkyttyy. Hän ei muista mitään elämästään äitinä, ei edes raskaaksi tulemista saati päätöstä lapsen hankkimisesta.

Charlotte on varma, että hänen muistinsa palautuu tyttärensä nähdessään. Mutta kun hän saa pienen Anabellen syliinsä, Charlotte ei vielääkään voi uskoa olevansa tytön äiti. Miten hän ei voi muistaa niin isoa henkistä ja fyysistä muutosta kuin äidiksi tuleminen?

9 789523 762091

ISBN 978-952-376-209-1

84.2

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI